

กีฬานันทร่วมสมัย เรื่อง

ม้าก้านกล้วย

ผู้แต่ง : ไพวรินทร์ ขาวงาม

ม้่าก้าหนกกล้วย ๑

- ด้วยมือพ่อต่อเติมปรารถนา
ตัดก้าหนกกล้วยทำม้่าให้เข้าช้
ทั้งปีนกลก้าหนกกล้วยก็สวยดี
เหมาะมือที่จะสู้รบกับไฟริน
เสียงคำสอนพ่อสั่งก็ยังแ่ว
ลูกผู้ชายไม่แคล้วต้องจากถิ่น
สู่โลกกว้างทางไกลในแผ่นดิน
เสาะและสู้ย้ารู้สิ้นซึ่งแรงใจ

• ม้าก้านกล้วยโจนทะยานจากบ้านทุ่ง

พาข้ามทุ่งสุพรรณาพฤษาไสว

ต้นดงหนามระกำเกี่ยวลัดเลี้ยวไป

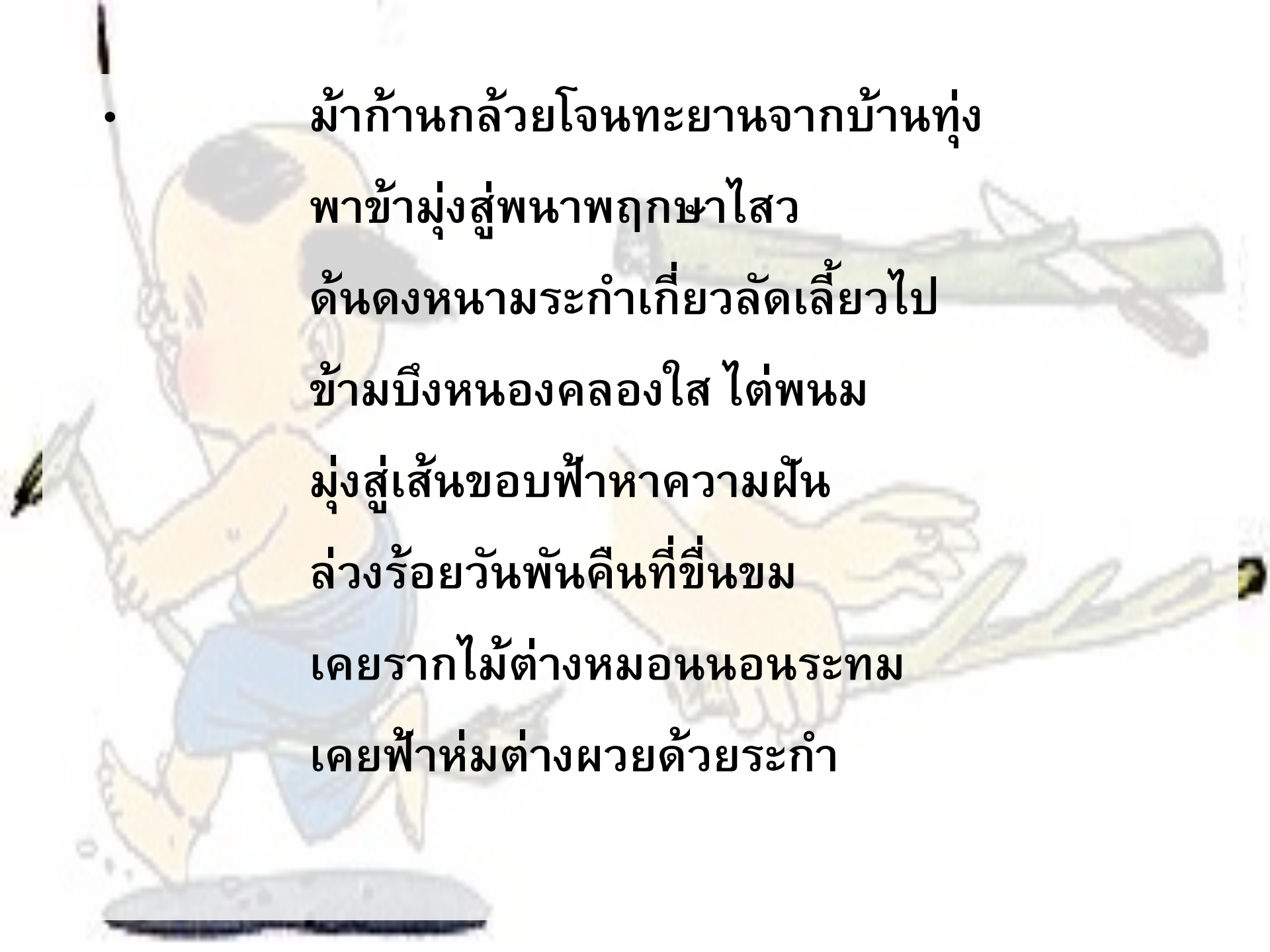
ข้ามบึงหนองคลองใส ไต่พนม

มุ่งสู่เส้นขอบฟ้าหาความฝัน

ล่องเรือวันพักผ่อนที่ชื่นชม

เคยรักไม้ต่างหมอนนอนระทม

เคยฟ้าห่มต่างผวยด้วยระกำ

- **ยังแต่มาเพื่อนยากในยามเปลี่ยว
เป็นเครื่องเหนี่ยวหัวใจไม่ถลำ
จนลูเมืองแห่งอารยธรรม
หนึ่งวิมานในม่านดำแห่งหมอกควัน
ซ้ำควบม้ามานานก็เหนื่อยนัก
จึงแวะพักหาเพื่อนผู้ร่วมฝัน
หยุดแต่มาค้านกล้วยอยู่ด้วยกัน
ตึกเมืองต่างพานวันพนมเชิง**

มีคอมไฟต่างดาวดารดาษ
มีเกววัลย์พันพาดดูยุงเหยิง
มีหรีดหรีงเรไรใจกระเจิง
ด้วยเสียงเมืองบันเทิงบรรเทาทุกข์
นานแสนนานกับการแสวงหา
เห็นแต่ม้าเพื่อนใจยิ่งไร้สุข
ยิ่งอ่อนแอแพ้ยักษ์ทุรยุค
ยิ่งไฟรีก็รบรุกอยู่รอบกาย
ม้าและปิ่นของพ่อที่ต่อสู้
คงจะเจอก่อนจะรู้ซึ่งความหมาย
เข็ดน้ำตาที่ขอบตา – ลูกผู้ชาย
หรือจะถึงคราวพ่ายต้องอายคน

เคยมือพ่อต่อฝั้นให้พั้นฝ่า

เคยฝั้นข้าเติมเข็มให้เต็มชั้น

เคยทะหงควบม้ากล้าประจัญ

มาถูกกักด้วยจักรกลกลางนคร

เจ็บอนาถบาดแผลก็เคลื่อนออก

ฝั้นจะหนีคงรอกของเมืองหลอน

อยากควบม้าคืนทุ่งทะยานจร

ไปกราบพ่อขอพรอีกสักครั้ง

บทแผ่บอกของแผ่นดิน

แผ่บอกแผ่นดินถิ่นไทย

สุดล้ำฟ้าไกล

มิสุดน้ำใจจากทรวง

หล่อร่างเลี้ยงแรงแต่งรวง

เลือดรินเหงื่อร่วง

ก่อรูปเกิดรอยแห่งเรา

หล่อเนื้อชาวนาแนบเนา

พลิกทุ่งสีเทา

เป็นทุ่งเป็นทางสีทอง

เขี้ยวเอ๋ยใบข้าวประคอง

เหลือองเรืองรวงรอง

ขาวเอ๋ยคำข้าวขาวหอม

กีดินกีด้าวเคยดอม

กั้ตรมกั้ตรอม

กั้ดด้บกั้กั้ปกั้กั้ล้บ

กั้แรงเคยโหมโรมรัน

คั้นไถกั้คั้น

คั้มเค็ยวกั้คั้มเค็ยคั้น

กั้ว้วกั้ควายว้ยว

กั้ทาสกั้ท

กั้ทุกั้ชั้กระทังเกิดไทย

กั้เห็บกั้หนาวนอกไ

กั้ฝนกั้ไฟ

กั้ช้กั้ช้ - ชาวนา

แต่เบื้องแต่บรรพ์นานมา

เลือดเนื้อใครหนา

กระดุกใครหนอต่อนาม

ต่อเนื่องตำนานนิยาม

นิยายเขตคาม

ขานเล่าให้โลกได้ยิน

ข่าวปลาปราณีชีวิต

แผ่นน้ำมีสิน

แผ่นดินมีทรัพย์เสาะแสวง

ล่อเกวียนเวียนหมุนรุนแรง

โลกาเปลี่ยนแปลง

แผ่นอกแผ่นดินสะท้อนไหว

พิมพ์ภาพประทับกับใจ

พิมพ์คำเพื่อไซ

SuperTorpedo
Olympus E-300 with 14-45mm & 40-150mm

คำนี้ คำนั้น ชาวนา

เจ้าสาวใบตอง

เธอเจ้าสาวใบตองในร่องสวน

เคยขอหวลมาพอห่อข้าวขาว

จะออกทุ่งออกทางทุกครั้งคราว

ต้องห่อข้าวห่อของแล้วท่องไป

จึงยามหิวแกะห่อก็ข้าวหอม

ถึงกลางแดดแผดดมก็หอมได้

ละคำเคยอิมหอมถึงหัวใจ

หอมแต่ห้อยคุ่มใหญ่หอมไม่จาง

รักเจ้าสาวใบตองในร่องสวน

เคยหวงหวลน้กหนามาจำห่าง

กระแสมโหมยุคทั้งรุกบาง

จนเร็ดทศแรมทางอยู่ร้างโรย

อยู่ร้างโรยโดยทางของยุคใหม่

อยู่เห็บหนากับสมัยซึ่งให้โหย

อยู่รวดร้าวกักรักกระอักโอย

ต้นและต้นจ่านนโดยสถานเดียว

พบเจ้าสาวพลาสติกกระริกกระรี

หว่างวิถีทางแยกปลอมแปลกเปลี่ยว

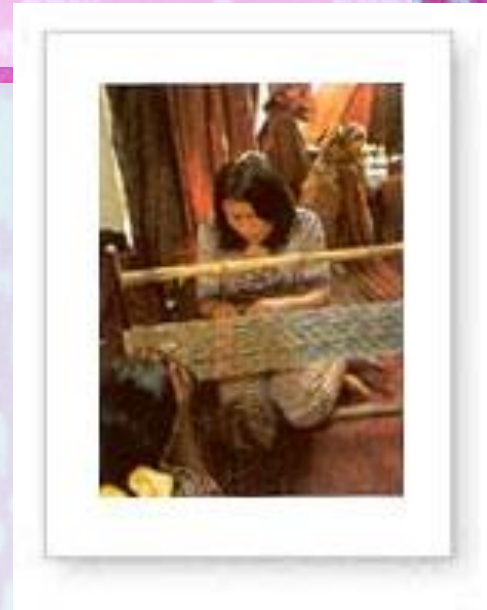
มากแต่ยิ้มยั่วใจให้ลดเลี้ยว

หลอกให้ลืมนวลเขี้ยวเคยเคียงครอง

ไหมแท้ที่แม่ทอ

แม่ปลูกหม่อนเลี้ยงไหมตั้งใจหนัก
เรียวแรงรักแม่ใช้เพื่อไฝ่ฝัน
อีกสาวไหมด้วยมือซื่อสัตย์นั้น
ทั้งทอมันละเมียดละไมใช้เวลา

สื่อวิญญาณผ่านมือสู่เส้นไหม
ถักเส้นใยแต่ละเส้นเป็นเนื้อผ้า
ดินที่ใช้กระตุกก็คือชีวา
มือที่คว่ำกระสวยวาดคือชีวิต

ไหมแท้ที่แม่ทอ (ต่อ)

ผ้าขาวม้าผืนใหม่แม่ให้ลูก

รักพันผูกทุกใยไหมวิจิตร

ใยไหมโยงใจแม่เหนรมิต

ไหมอุทิศ แม่ก็ทอ ต่อตำนาน

ลูกก็ถือผ้าทอที่แม่ให้

เป็นเยื่อใยไหมและแม่ที่กล้าหาญ

ผ้าทั้งผืนมีชีวิตจิตวิญญาณ

ถักประสานสอดสร้างอย่างแยบยล

ไหมแท้ที่แม่ทอ (ต่อ)

มือน้อยน้อยของแม่ดูแค่นี้
เคยเขียนดีลูกบ้างในบางหน
แต่มือเดียวกันนี้แหละสู้ทน
ประคองลูกให้พ้นภัยอันตราย
แหละมือนี้ที่บ้านดาลงานชีวิต
มิเคยคิดค่าแรงแข่งซื้อขาย
ยังถักทอ ทรมานยังทำทาย
ยังมั่นหมายผ้าไหมผืนใหม่มา

ไหมแท้ที่แม่ทอ (ต่อ)

พร้อมส่งสอนลูกสาวเจ้าศรีเรือน
อยู่เป็นเพื่อนแม่ทอปรารภนา
เพื่อสืบทอดแรงงานกาลเวลา
ก่อนมือแม่จะอ่อนล้าต้องลาพัก
และสอนเจ้าลูกชายให้ตระหนง
รักแม่ก็ขอจงทำงานหนัก
ด้วยละเอียดอ่อนในเอื้อใยรัก
พลีชีวิตเพื่อถักและทอไท

สักวันหนึ่งถึงไม่มีชีวิตแม่
ลูกที่แท้ก็คงทอสีบต่อได้
แม่ก็ทอ ลูกก็ทอ ต่อเส้นใย
ผ้าชีวิตผืนใหม่ จะต้องงาม

บ้านตาย

เพียงเพ่งแผนที่ประเทศไทย

เส้นยุ่งโยงโย

โยงทางร้อยทางทอดกัน

จังหวัดจั่ววางอย่างนั้น

อำเภอร้อยพัน

ตำบลหมู่บ้านย่านบาง

โลกกว้างประเทศก็กว้าง

กำแพงเขาขวาง

กำแพงน้ำไข่วัดคดเคี้ยว

จุดเล็กจุดน้อยจ้อยเดียว

จินตนาการเที่ยว

ท่องเที่ยวขยับจุดขยายใจ

บ้านตาย

ราบสูงทุ่งไศล

กระจ่างใจคน

เป็นบ้านความหลัง

ฟากหนึ่งลำน้ำ

เพียงเพ่งแผ่นที่ประเทศไทย

หมู่บ้านหนึ่งในตำบล

หมู่บ้านหนึ่งนั้นบันดล

ผู้รื้อนค้ำหนึ่งลำพัง

บ้านนั้น บ้านเกิด บ้านยัง

งดงามในความทรงจำ

ฟากหนึ่งแนวทุ่งทอดน้ำ

แนวไม้ทอดตามคลุมดิน

บ้านตาย

บทเพลงหมู่บ้านแพ้วยิน

สำเนียงพื้ถิ่น

เสนาะเหนือภูมิลำเนา

คลอเสียงไก่ขันยามเช้า

กระดิ่งคอกควายเคล้า

สังคิตแห่งคีนและวัน

เจี้ยวจ้าวผองเจ้าเหล่านั้น

วันไฟวัยฝัน

เด็กแห่งหมู่บ้านโนนนา

ว่าวของผองเจ้าเฉิดฟ้า

สะนูว่าวแว่วมา

บอกกว่าว่าวอาจขาดลอย